

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-12 У 21158/20
Дана 10.02.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Весне Чогурић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Јовановић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Душан Игњатовић, адвокат из Ниша, ул. Краља Вукашина бр. 3, локал 2, поднетој против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе полиције, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 101-103, ради поништаја решења 03.3 број:219-2/20-674 од 22.10.2020. године, у предмету издавања лиценце за вршење специјалистичких послова службеника обезбеђења - са оружјем, у нејавној седници већа одржаној дана 10.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у тачки 1. диспозитива, одбијена је жалба, овде тужиоца АА, поднета против решења Полицијске управе у Нишу, 03.27 број: 44508 од 26.08.2020. године, као неоснована. Тим решењем у тачки 1. диспозитива, одбијен је захтев АА, за издавање лиценце за вршење специјалистичких послова службеника обезбеђења - са оружјем, јер је у спроведеном поступку утврђено да не испуњава услове предвиђене чланом 12. став 1. тачка 5) Закона о приватном обезбеђењу, док је у тачки 2. диспозитива, наведено да је за издавање решења наплаћена Републичка административна такса. Тачком 2. диспозитива оспореног решења, одбијен је захтев овде тужиоца, за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

У тужби, којом је покренуо управни спор, која је поднета Управном суду препорученом пошљицом преко поште дана 17.11.2020. године, тужилац, преко пуномоћника, наводи да је незадовољан оспореном одлуком, из разлога који се наводе у члану 24. Закона о управним споровима, и то: зато што у акту није правилно примењен закон, други пропис или општи акт; зато што у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка; зато што је чињенично стање непотпуно или нетачно утврђено или је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у

погледу чињеничног стања, као и зато што је у акту који је донет по слободној оцени, орган прекорачио границе законског овлашћења, или ако такав акт није донет у складу са циљем у којем је овлашћење дато. Указао је на то, да је тужени орган оспореним решењем, донео идентичну одлуку као и првостепени орган, али да није навео јасне и одређене разлоге за своју одлуку, већ се само позвао на опште одредбе које га овлашћују да тужиоцу не дозволи издавање лиценце за вршење специјалистичких послова службеника обезбеђења - са оружјем. Даље наводи, да се другостепени орган у образложењу оспореног решења, само позива на прописе, које га овлашћују да не објави податке (Закон о евиденцијама и обради података у области унутрашњих послова и Уредба о ближим критеријума за одређивање степена тајности "поверљивости" и "интерно" у МУП), не наводећи конкретне податке из своје евиденције, који се односе на безбедносне провере, а који су послужили као основ за одузимање лиценце, јер су исти одређени да се чувају као тајна. Даље наводи, да се ни у једном делу образложења оспореног решења, не наводи зашто се ти подаци сматрају тајним и поверљивим, и шта би се њиховим објављивањем конкретно угрозило. Тужилац указује да има право да се упозна са разлозима због којих не може да му се изда лиценца, односно који је то услов, у конкретном случају, који није испуњен. Такође истиче да су наводи из оспореног решења, незаконити и неосновани, јер се без јасно образложених и без оправданих разлога, тужиоцу не дозвољава издавање лиценце. Тужилац се даље пита која је сврха жалбе, ако му је онемогућено Уставом загарантовано право на изјављивање делотворног правног лека, у складу са чланом 36. ставом 2. Устава Републике Србије, јер се оваквим одлукама прикривено искључује право тужиоца да се противи таквој одлуци органа или да се тужиоцу пружи право да се изјасни о одлуци органа. Указао је и, да првостепени и другостепени орган поврешно примењују Уредбу о ближем критеријумима за одређивање степена тајности "поверљивости" и "интерно" у МУП, јер се из решења органа не види ни један оправдан разлог да се ови подаци и разлози за одузимање лиценце, који би се објавили у одлукама, сматрају тајним и интерним. Тужилац указује, да до сада никада није правноснажно осуђен за било које кривично и прекршајно дело, и да никада до сада није угрозио на било који начин личну или имовинску сигурност других, како се то у образложњу оспореног решења неосновано наводи. Сматра да, у конкретном случају, првостепени и другостепени орган, нису навели разлоге којима су се руководили приликом доношења решења, а који се односе на постојање наводне безбедносне сметње код тужиоца, те да се законитост и правилност њихових решења, не може испитати, па таква решења не могу ни производити правно дејство. Указује, да ни једна безбедносна сметња не постоји, која је прописана чланом 138. ст. 2. и 4. Закона о полицији, нити су их, органи образложењима решења навели. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање, или да Управни суд реши у спору пуне јурисдикције тако што ће другостепено решење преиначити и поништити, у ставу првом изреке решења, док ће, став други диспозитива оспореног решења, поништити и усвојити захтев тужиоца за накнаду трошкова. Затражио је да му тужени орган надокнади трошкове управног спора, и то, за састав тужбе износ од 36.000,00 динара, као и таксу за тужбу и одлуку по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу, који је примљен у Управном суду 21.12.2020. године, остао при наводима из образложења оспореног решења, истичући да су неосновани наводи тужиоца да је повређен материјални закон на његову штету, јер је побијано решење донето у складу са релевантним одредбама Закона о приватном обезбеђењу и Закона о полицији, као и у складу са Законом о општем управном поступку. Наводи да су неосновани наводи тужиоца којима указује да на његовој страни не постоје безбедносне сметње, што аргументује и чињеницом да није прекршајно и кривично, кажњаван, јер ти наводи не представљају одлучни разлог за

примену одредбе члана 12. став 1. тачка 5), а у вези са чланом 12. став 2. тачка 3) Закона о приватном обезбеђењу. Такође је навео да је неоснован навод тужиоца, којим се позива на члан 138. Закона о полицији, јер се на (не)постојање безбедносних сметњи, у конкретном случају, примењује члан 12. став 2. Закона о приватном обезбеђењу. Предложио је да се тужба тужиоца, одбије као неоснована.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа које су садржане у списима предмета ове управне ствари, које су од значаја за предмет спора, нашао да тужба није основана.

Из исправа које се налазе у списима предмета ове управне ствари и образложења тужбом оспореног решења, произлази да је тужени орган у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, на основу списка предмета првостепеног поступка, утврдио да је првостепени орган правилно донео одлуку наведену у диспозитиву решења, руководећи се оценом чињеница и података које се воде на основу члана 30. Закона о евиденцијама и обради података у области унутрашњих послова (“Службени гласник РС”, број 24/18), те да је захтев овде тужиоца за издавање лиценце за вршење специјалистичких послова службеника обезбеђења - са оружјем, требало одбити, јер је то неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица, и јавни ред и мир сагласно члану 12. став 2. тачка 3). Закона о приватном обезбеђењу. Такође се у оспореном решењу наводи да када се ради о подацима који су законом, и другим прописима или актима заснованим на закону одређени да се чувају као тајна, због чијег би одавања могле наступити тешке последице по интерес заштићен законом, Министарство унутрашњих послова не може жалиоцу да у образложењу свог решења, посебно образложи податке из евиденција безбедносних провера, у складу са чланом 6. став 3. Закона о евиденцијама и обради података у области унутрашњих послова (“Службени гласник РС”, број 24/18), који су били основ за одбијање захтева за издавање лиценце. Позивајући се на члан 102. став 3. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 6/16, 24/18 и 87/18), тужени орган наводи да прикупљени подаци и евиденције за сврху вршења безбедносних провера, представљају податак са степеном тајности у складу са прописима који уређују ту област и воде се у складу са прописом о евиденцији и обради података у области унутрашњих послова. Указује да су подаци и акта о безбедносним проверама за лица, одлуком Министарства унутрашњих послова, 01 број:6838/19 од 03.06.2019. године, донетој на основу Уредбе о ближим критеријума за одређивање степена тајности “поверљиво” и “интерно” у Министарству унутрашњих послова, (“Службени гласник РС”, број 105/13), означени степеном тајности “поверљиво”. Даље се наводи да је по поднетом захтеву Министарство унутрашњих послова, спровело поступак безбедносне провере, који представља скуп мера и радњи којима се утврђује (не)постојање безбедносних сметњи; да се приликом вршења безбедносних провера, сагласно члановима 102. и 161. Закона о полицији, прикупљају и обрађују подаци из службених евиденција министарства и непосредно оперативно - теренским радом, те да је утврђено да на страни тужиоца постоје околности које указују да именовани својим понашањем може представљати опасност за себе или друге и јавни ред и мир. Ценећи навод жалиоца да није кривично ни прекршајно осуђиван, наводи да то не представља одлучни разлог за примену одредбе члана 12. став 2. тачка 3) а у вези са чланом 12. став 1. тачка 5) Закона о приватном обезбеђењу. На самом крају оспореног решења, другостепени орган је, на основу увида у списе предмета, закључио да је првостепени орган у спроведеном поступку, правилно утврдио чињенично стање, те да је на основу тако утврђеног чињеничног стања извео

правилан закључак, да тужилац не испуњава наведене услове који су прописани Законом о приватном обезбеђењу, као и да је одлука у овој управној ствари донета на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, у складу са чланом 10. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о приватном обезбеђењу ("Службени гласник РС", бр. 104/13, 42/15 и 87/18) прописано је, да се лиценца за вршење послова приватног обезбеђења може издати физичком лицу које испуњава опште услове за добијање сваке од утврђених врста лиценце, односно које, између осталог, нема безбедносних сметњи (тачка 5). Ставом 2. исте одредбе, прописано је да безбедносна сметња постоји, ако је на основу безбедносно-оперативне провере у месту пребивалишта, боравишта или месту рада утврђено да лице, својим понашањем, навикама и склоностима указује да ће представљати опасност за себе или друге и јавни ред и мир (тачка 3).

Одредбом члана 6. став 1. Закона о евиденцијама и обради података у области унутрашњих послова („Службени гласник РС“, бр.24/18), прописано је да свако може од Министарства захтевати да буде обавештен да ли се о њему обрађују подаци и које радње обраде се врше. Ставом 3. истог члана је, између осталог, прописано да се остваривање права лица из става 1. овог члана може ограничити, ако би се тим обавештењем учинио доступним податак за који је законом, другим прописом али актима заснованим на закону одређено да се чувају као тајна, а због чијег би одавања могле наступити тешке последице по интерес заштићен законом, као и због заштите права и слобода других лица, док за то постоје разлози.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 12) Уредбе о ближим критеријумима за одређивање степена тајности “ПОВЕРЉИВО” и “ИНТЕРНО” у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“, бр. 105/13), прописано је да се тајни податак из члана 1. ове уредбе може одредити и означити степеном тајности “ПОВЕРЉИВО”, ако би његовим откривањем неовлашћеном лицу, његовом злоупотребом или уништавањем настала штета по интересе Републике Србије, која за последицу може имати угрожавање вршења безбедоносних провера.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је одлука у овој управној ствари, донета на основу чињеница и података који су утврђени безбедносном провером, којом приликом је у спроведеном поступку, утврђено да тужилац не испуњава услове за издавање тражене лиценце, предвиђен чланом 12. став 1. тачка 5) Закона о приватном обезбеђењу, јер је извршеном безбедносно-оперативном провером, утврђено да на страни тужиоца постоје чињенице и околности које указују да тужилац својим понашањем, може представљати опасност за себе или друге и јавни ред и мир, у складу са одредбом члана 12. став 2. тачка 3) Закона о приватном обезбеђењу.

Суд је ценио навод тужиоца истакнут у тужби да има право да се упозна са разлозима због којих не може да му се изда лиценца, који су прикупљени приликом безбедносне провере, а које по оцени туженог органа представљају безбедносну сметњу на страни тужиоца да би могао да добије тражену лиценцу, па је нашао да је

исти без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Ово из разлога што, првостепени орган, а ни тужени орган, не могу у образложењу решења да наводе податке из својих евиденција, а који су послужили као основ за одбијање захтева за издавање наведене лиценце, јер се исти чувају као тајна, сходно напред наведеним одредбама члана 6. Закона о евиденцијама и обради података у области унутрашњих послова и члана 3. Уредбе о ближим критеријумима за одређивање степена тајности "поверљиво" и "интерно" у Министарству унутрашњих послова, у ком смислу МУП, није у обавези да тужиоцу, у образложењу свог решења, посебно образложи оперативне извештаје и оперативне изворе сазнања, који су били основ за одбијање предметног захтева. Ово посебно што је суд, у циљу утврђивања правилности чињеничног стања у управном поступку, а тиме и законитости донете одлуке у овој управној ствари, увидом у садржину дела поверљивих исправа, које су достављене у склопу списка предмета, утврдио да провере, оперативни извештаји и извори сазнања, упућују на правилност одлука управних органа.

Без значаја на другачију оцену законитости оспореног решења, је навод тужбе да тужилац до сада никада није правноснажно осуђен за било које кривично и прекршајно дело, као и да никада до сада није угрозио на било који начин личну или имовинску сигурност других. Ово из разлога што су чланом 12. ставом 2. Закона о приватном обезбеђењу, прописани разлози који се сматрају безбедносном сметњом за издавање лиценце, и то, осуђиваност на казну затвора или вођење одређеног поступка за кривична дела (тачка 1), кажњавање за одређене прекршаје, али је издавање лиценце, условљено и непостојањем безбедносне сметње прописане тачком 3. исте одредбе, која, у конкретној ситуацији, постоји. Чињенице односно утврђене безбедносне сметње до којих је МУП дошао у спроведеном поступку безбедносне - оперативне провере, представљају законом прописан разлог, који искључује могућност издавања лиценце за вршење послова приватног обезбеђења, приватном лицу.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења, без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога, што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и исправа садржаних у достављеним списима од стране туженог органа, види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта, требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору, упућује одредба члана 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 10.02.2023. године, II-12 У 21158/2020

Записничар

Јелена Јовановић, с.р.

Председник већа-судија

Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака

Управитељ писарнице

Дејан Ђурић

МК